

Arrest

nr. 227 086 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat V. HENRION en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Arbabab in het district Kama van de provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van origine. Van 1997 tot 2002 woonde u in Peshawar, Pakistan. Van 2002 tot 2011 woonde u in Arbaban. Daarna vestigde u zich in Nurgal, Kunar. U werkte in 2011 in de New Kabul Bank in Jalalabad. Op 19 februari 2011 werd deze bank aangevallen. U was daar aanwezig, raakte gewond en werd opgenomen in het ziekenhuis. Na de aanval op de bank in Jalalabad had u schrik om terug te gaan en werd u overgeplaatst naar een afdeling van de Kabul Bank in het militair kamp in Gamberi, in Laghman. Op 25 maart 2014 werd de basis aangevallen. Ditmaal raakte u niet gewond. Omdat u bang was, werd u overgeplaatst naar een ander kantoor van de

New Kabul Bank, ditmaal in een basis in de provincie Kunar. Op 5 november 2014 was die bank eveneens het doelwit van een aanslag die u eveneens overleefde. Ondertussen begon u telefoontjes te krijgen. Er werd u gezegd dat u namen moest doorgeven van mensen op de loonlijst van de bank. U zei dat u hiermee akkoord ging, maar veranderde vervolgens uw telefoonnummer. Een tijdje later vond u een dreigbrief in uw auto. In die brief stond dat u moest stoppen met uw werk. U toonde de brief aan uw schoonvader, die u meenam naar de districtschef. U diende een klacht in maar ze zeiden u dat de politie niets kon doen. Twee dagen later werd u opnieuw gebeld. De persoon aan de telefoon schold u uit en bedreigde u. Aangezien de bedreigingen van de taliban niet ophielden, besloot u het land te verlaten. U haalde nog bijkomend aan dat uw broer in Afghanistan gewerkt heeft als tolk en nu in de Verenigde Staten woont. U verliet Afghanistan op 19 juni 2015 en op 22 juli 2015 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 juli 2017 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven en omdat geoordeeld werd dat de stad Jalalabd voor u een veilig en redelijk vestigingsalternatief is. U tekende hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In het arrest dd. 22 maart 2018 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS omdat er geoordeeld werd dat uw problemen met de taliban, uw tewerkstelling bij de Kabul Bank en de door u voorgelegde documenten verder onderzocht moesten worden.

U beschikt over volgende documenten: uw taskara, de taskara van uw moeder en broer, drie badges van de Kabul Bank, een rijbewijs, bankafschriften, een appreciatiecertificaat van de Kabul Bank afdeling Kunar, een lijst van slachtoffers van de aanval op de Kabul Bank in Jalalabad, twee brieven van de Kabul Bank betreffende uw overplaatsingen, een ongedateerd attest van de Kabul Bank in Kunar waarin verklaard wordt dat u gewond raakte bij twee aanslagen op de bank, één op 19 februari 2011 en één op 25 maart 2014, een vraag van de politie aan een telecomoperator om een telefoonnummer na te trekken, een brief van de Directie van de Nationale Veiligheid in Kunar gericht aan de Kabul Bank, een brief waarin de autoriteiten van Nurgal district de door u aangehaalde problemen bevestigen, foto's van uzelf op uw werk, een USB- stick met filmpjes en foto's, een werkbadge van uw broer, foto's van uw broer op zijn werk, een aanvraag voor een visum voor de Verenigde Staten op naam van uw broer, een appreciatiecertificaat van het werk van uw broer, een Afgaans medisch attest dd. 13 mei 2015, een Belgisch medisch attest, een verslag en twee attesten betreffende uw psychisch welzijn en algemene informatie over de aanslagen op de Kabul Bank in Jalalabad en Kunar.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U legde een rapport voor betreffende uw psychische toestand dd. 19 juni 2017 alsook twee attesten dd. 1 februari 2018 en 29 mei 2018 opgesteld door psychologe V. K. K. (...) waarin wordt gesteld dat u kampt met symptomen van posttraumatische stress. In het attest dd. 29 mei 2018 stelt voornoemde psychologe onder andere dat u concentratieproblemen hebt en regelmatig ook geheugenproblemen. Uit bovenvermelde attesten blijkt echter niet dat uw cognitief geheugen dermate is aangetast dat u niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen tijdens een persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u in de Kabul Bank in Jalalabad aanwezig was tijdens de aanslag op 19 februari 2011.

Over de aanval zegt u dat er een explosie was aan de hoofdingang, er drie of vier aanvallers waren die het gebouw binnenkwamen en begonnen te schieten. U werd in uw buik geschoten, verloor het bewustzijn en werd wakker in het ziekenhuis. U zegt ook dat u op vijf of tien meter van de aanvallers stond en dat er honderd doden vielen (CGVS I, p. 10). Gevraagd wat er gebeurd was met de aanvallers zegt u dat u later hoorde dat er twee werden gedood en één werd gearresteerd (CGVS I, p. 10). Uw verklaringen stemmen echter niet overeen met de informatie die het CGVS hierover heeft. Daaruit blijkt dat er zeven aanvallers waren die zich allemaal opbliezen en dat er ongeveer veertig doden vielen. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat u niet weet dat er zeven aanvallers waren en dat ze zich opbliezen, zegt u eerst dat u enkel bezorgd was om uzelf en er niet op lette (CGVS I, p. 10-11). Daarna zegt u dat één van de aanvallers zich had opgeblazen in de keuken, de andere in het archief en nog een andere werd gearresteerd (CGVS I, p. 11). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u

eerst zei dat er twee aanvallers werden gedood en dat u nu verklaart dat ze zich opbliezen, zegt u dat u dit hoorde van mensen (CGVS I, p. 11). Daarenboven kunt u niet verklaren hoe het mogelijk is dat u op vijf à tien meter van de aanvallers stond en niet verder gewond raakte nadat ze zich opbliezen (CGVS I, p. 11). U weet ook nog dat de aanvallers gekleed waren als politieagenten, wat weliswaar correct is, maar meer kunt u niet vertellen over de aanval. Nochtans mag verwacht worden dat u wel gedetailleerdere en meer doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over dergelijke ingrijpende gebeurtenis. Het feit dat u verklaart het bewustzijn te hebben verloren en dus niets weet van wat er gebeurde, verklaart niet waarom u niet meer kunt vertellen over het begin van de aanval of over waarom u niet meer informatie gevraagd hebt nadat u in het ziekenhuis wakker werd (CGVS I, p. 10). Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de twee andere aanslagen die u zou hebben meegemaakt evenmin weten te overtuigen.

Over zowel de aanval in maart 2014 als die in november 2014, waarbij u telkens aanwezig zou zijn geweest, kon u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud weinig doorleefde verklaringen afleggen. Over de aanval van maart 2014 zegt u, wanneer u ernaar wordt gevraagd, dat u kon vluchten en dat u door een man naar diens huis wat verderop gebracht werd terwijl de aanval bezig was. U vermeldt dat er hevig gevochten werd, dat er ook een zelfmoordaanslag was om 12.30 uur en dat de brandweer een uur later kwam. Daarna ging u naar het ziekenhuis (CGVS I, p. 24-25). Over de aanval in november 2014 vertelt u dat u een explosie hoorde en samen met andere mensen uit een soort nooduitgang naar beneden sprong, waarbij u op uw hoofd terecht kwam. Daarna ging u voor behandeling naar een ziekenhuis in Jalalabad (CGVS I, p.24-25). Opnieuw dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over deze feiten waarvan u beweert ze zelf te hebben meegemaakt, niet doorleefd zijn. Er kan nochtans verwacht worden dat u hier meer details over zou kunnen verschaffen. Zo is het onlogisch dat u wel kunt zeggen op welk uur de aanval in maart gebeurde maar geen enkel detail kunt geven over hoe u ontsnapte, waar u was op het moment van de aanvallen of hoe u deze beleefd hebt.

Bovendien zijn uw verklaringen niet consistent. Tijdens uw vrij relaas verklaart u aanvankelijk het volgende: 'De aanvallers kwamen in de bank, in 2014, de vijfde van de elfde maand, iemand stak een bom voor mij in een zak' (CGVS I, p. 23). Later wijzigt u echter uw verklaringen en zegt u dat de aanvaller binnenkwam met een zak vol explosieven en dat u de ontploffing hoorde (CGVS I, p. 25). Opeens blijkt u toch niet het doelwit te zijn geweest van de aanval, zoals u daarvoor beweerde, zowel op de DVZ als tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS I, p. 23-24, DVZ Vragenlijst, vraag vijf).

Voorts dient er opgemerkt te worden dat u na de aanval in november 2014, waarvan u dacht dat die op u gemunt was, en de regelmatige bedreigingen die u ontving, nog tot juni 2015 wachtte vooraleer u het land verliet. Het feit dat u na de laatste aanval in november 2014 nog zeven maanden in Afghanistan hebt verbleven alvorens u naar Europa vertrok, doet vragen rijzen over de urgentie en ernst van uw voorgehouden problemen.

Ook dient te worden opgemerkt dat er door het CGVS geen informatie werd teruggevonden over de twee aanvallen in de militaire basissen in Laghman en Kunar in 2014. Over aanvallen op militaire basissen, vooral als er Amerikaanse troepen aanwezig zijn, wordt nochtans uitgebreid gerapporteerd in de internationale pers en/ of overheidsrapporten. Het is bijgevolg onwaarschijnlijk dat er geen informatie zou zijn terug te vinden over de aanval in de Gamberi basis indien deze effectief zou zijn voorgevallen.

Tot slot dient opgemerkt dat uw verklaringen over de aanslagen niet geheel eensluidend zijn. Zo verklaarde u bij de DVZ dat de aanval in 2014 op u persoonlijk gericht was en dat uw camera ontplofte (DVZ vragenlijst, vraag vijf). Op het CGVS maakte u hier echter geen enkele melding van en geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ kon u enkel repliceren dat u dat niet gezegd hebt. U stelde ook dat u niet 'camera' hebt gezegd maar 'kamer' (CGVS I, p. 25 en CGVS II, p. 3). Op de DVZ hebt u ook verklaard dat de laatste aanval plaatsvond op 5 mei 2015, terwijl u op het CGVS stelde dat de aanval plaatsvond op 5 november 2014 en het andere keren had over 11 mei 2014, terwijl op de door u voorgelegde bewakingsvideo's de datum van 11 mei 2015 te lezen valt (DVZ Vragenlijst vraag 5, CGVS I, p. 3, 23 en 24 en CGVS II, p. 3).

Uw verklaringen over de bedreigingen door de taliban weten trouwens evenmin te overtuigen.

U beweert dat u regelmatig werd bedreigd maar ook hier kan u weinig over zeggen. Over de inhoud van de dreigbrief die u ontving zegt u: 'We zijn bekend met je werk, we adviseren je te stoppen, het is een vuil werk, je moet ook stoppen met een slaaf te zijn' (CGVS I, p. 23). Over de dreigtelefoontjes die u ontving verklaart u dat ze u zeiden dat de taliban op de hoogte was van uw werkzaamheden en dat u ermee moest stoppen (CGVS I, p. 24). U kunt niet meer details geven over wat er nog meer gezegd werd, wat uw reactie hierop was of hoe vaak u werd gecontacteerd.

Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd nog dieper ingegaan op uw problemen met de taliban. Er werd u gevraagd hoe u reageerde nadat u de eerste keer door de taliban gebeld werd. U zegt dat u dacht dat het gewoon een grap was, hetgeen allerminst geloofwaardig is, temeer omdat u verklaarde dat collega's van u benaderd waren door de taliban (CGVS II, p. 11). Gevraagd naar de inhoud van dat

eerste gesprek blijft u andermaal vaag. U zegt dat u aan de telefoon vriendelijk werd gevraagd om de jihad te steunen en belwaarde te sturen. Daarna gaf u uw gsm aan uw vriend die hen begon uit schelden via de telefoon (CGVS II, p. 11). Gevraagd waarom uw vriend hen zomaar begon uit te schelden, kwam u niet verder dan te stellen dat u denkt dat hij ooit journalist is geweest (CGVS II, p. 11). Uw verklaringen over het eerste telefoongesprek stemmen bovendien niet overeen met hetgeen u verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. Daar stelde u dat zij u vroegen om een kopie van de lijst van leden van de lokale politie wiens loon werd uitbetaald via uw bank. U ging hiermee akkoord en veranderde vervolgens uw nummer (CGVS I, p. 22). Geconfronteerd met uw aangepaste verklaringen, zegt u dat het gebeurd is zoals u het in het tweede persoonlijk onderhoud vertelde. Als verklaring voor uw foutieve verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud zegt u dat u koud had en dat u het moeilijk hebt om te spreken als er mensen voor u zitten, hetgeen niet overtuigt (CGVS II, p. 15).

Verder zijn uw verklaringen over de dreigbrief die u vervolgens kreeg van de taliban, eveneens te beperkt. U zegt dat u te bang was om de dreigbrief helemaal te lezen en dat u de brief aan uw schoonvader gaf om te lezen (CGVS II, p. 11-12). Over de inhoud van de brief zegt u dat er een hoofding van het Islamitisch Emiraat op stond, gevolgd door vijf of zes zinnen waarin te lezen stond dat u een bekeerling was en moest stoppen met werken. Onderaan de brief was er ook nog een stempel aangebracht (CGVS II, p. 11). Er kan echter verwacht worden dat u heel precies kan aangeven wat er in de aan u gerichte dreigbrief stond en dat u deze zelf zou hebben gelezen. Dat u te bang was om de brief zelf volledig te lezen, is niet geloofwaardig. Bovendien hebt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaard dat uw schoonvader niet kon lezen en dat u de volledige inhoud van de brief aldus aan hem moest voorlezen (CGVS I, p. 23). Het is trouwens ook bevreemdend dat er in de brief zou geëist worden dat u stopt met werken (CGVS II, p. 11-12). Enkele dagen ervoor hadden ze u immers nog telefonisch gevraagd om belwaarde, financiële steun en een lijst met namen van leden van de lokale politie die u enkel via uw werk kon bemachtigen (CGVS II, p. 11-12, CGVS I, p. 23).

Bovendien weten uw verklaringen over het derde telefoontje van de taliban (de tweede keer dat u werd opgebeld verbrak u de verbinding nadat zij u begroetten, CGVS II, p. 9 en p.15) evenmin te overtuigen. U zegt dat u werd gebeld door de taliban. U liep ondertussen naar het politiecommissariaat om de politiecommandant te kunnen tonen wie u bedreigde. Ondertussen probeerde u de beller aan de lijn te houden. Toen u echter aankwam bij de commandant was de verbinding al verbroken. U schat dat het gesprek een kwartier geduurd heeft (CGVS II, p. 12). Gevraagd wat er allemaal gezegd werd tijdens dat gesprek, antwoordt u dat de beller dingen aan het vertellen was en dat u op hem aan het schelden was (CGVS II, p. 12). U wordt aangespoord om de inhoud van het gesprek zo gedetailleerd mogelijk weer te geven. U stelde dat u er door de beller op gewezen werd dat ze u gevraagd hadden een lijst van de lokale politie aan hen over te maken en dat u antwoordde dat niemand u dit gevraagd had. Daarna begon u te schelden op de beller. U verklaart dat de beller zei dat hij wist waar u woonde, wie uw familie was en welke wagen u had. Hij zou nog andere zaken gezegd hebben maar u kan zich niet meer herinneren wat juist (CGVS II, p. 13).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven.

Wat betreft uw profiel als administratief medewerker bij de Kabul Bank dient opgemerkt te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw functie. Dat u persoonlijk aanwezig was tijdens aanslagen op de bank, werd evenmin geloofwaardig geacht. Verder dient erop gewezen te worden dat deze functie geen profiel betreft met een grote zichtbaarheid of publiek karakter.

Gelet op het geheel van bovenstaande kan ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

De door u voorgelegde documenten en het beeldmateriaal kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen.

De identiteitsgegevens van u, uw moeder en broer en uw beroepsactiviteiten als administratief medewerker bij verschillende vestigingen van de Kabul Bank (zoals bevestigd door de voorgelegde taskara's, uw rijbewijs, uw drie werkbadges, uw bankafschriften, de twee brieven van de Kabul Bank betreffende uw overplaatsingen, het appreciatiecertificaat van de Kabul Bank afdeling Kunar en de foto's van uzelf tijdens uw werk) staan immers niet ter discussie. Uit bovenvermelde documenten kan echter geenszins worden afgeleid dat u aanwezig was in een filiaal van de Kabul Bank tijdens een aanslag.

Betreffende volgende documenten, met name een ongedateerd attest van de Kabul Bank in Kunar waarin verklaard wordt dat u gewond raakte bij twee aanslagen op de bank, een lijst van slachtoffers van de aanval op de Kabul Bank in Jalalabad, de vraag van de politie aan een telecomoperator om een telefoonnummer na te trekken, een brief van de Directie van de Nationale Veiligheid in Kunar gericht

aan de Kabul Bank, een brief waarin de autoriteiten van uw district de door u aangehaalde problemen bevestigen en het Afghaans medisch attest dd. 13 mei 2014, dient opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van waarschijnlijke en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is ook de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Betreffende de lijst met slachtoffers van de aanslag in Jalalabad dient nog opgemerkt dat het toch wel opmerkelijk is dat er reeds de dag na deze, toch wel zware aanslag, reeds een lijst wordt opgemaakt door een werknemer van de bank en doorgestuurd naar de directie van de bank met de vraag om financiële compensatie voor de gewonden en de families van de overledenen. In de brief van de Directie van Nationale Veiligheid van Kunar aan de Kabul Bank wordt gewaarschuwd voor een nakende aanslag. Deze brief is echter slechts een scan die via e-mail is verstuurd en dateert reeds van 28.09.1392 (hetgeen overeenstemt met 19 december 2013 volgens onze kalender). Bovendien is ze volledig met de hand geschreven en is er geen voorgedrukte hoofding. De vraag van de politie om een telefoonnummer na te trekken naar aanleiding van bedreigingen aan uw adres is eveneens een scan waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Het antwoord legde u niet voor. Over het attest van de bank waarin verklaard wordt dat u tweemaal gewond raakte bij een aanslag, kan hetzelfde gezegd worden. De bevestigingsbrief van de autoriteiten van uw district heeft een gesolliciteerd karakter. Deze werd immers opgesteld op uw eigen vraag op 30.03.1394 (20 juni 2015) dus het moment van uw vertrek. Het Afghaans medisch attest is opgesteld in zeer gebrekkig Engels. Er wordt trouwens enkel in vermeld dat u op 11 mei 2015 gedurende drie dagen werd opgenomen wegens problemen met uw benen en uw ruggengraat. Over de oorzaak van uw medische problemen wordt niets vermeld.

Wat betreft de voorgelegde video's die uw aanwezigheid tijdens de aanvallen zouden moeten aantonen, dient te worden vastgesteld dat u maar op twee video's herkenbaar bent (video's op de usbstick met de titel '268' en '20160927.230528267') maar dat uit deze beelden waarop u te zien bent niet kan afgeleid worden waar u zich bevindt of wat er aan het gebeuren is. Bovendien stroken de beelden niet met uw verklaringen. U verklaart dat u tijdens de aanval van 5 november of 11 mei (dit naargelang uw verschillende verklaringen, zie infra) een explosie hoorde, en samen met andere mensen naar een soort noodraam liep en eruit sprong (CGVS I, p. 23 en 24). Op de twee video's van die aanval is te zien dat u er zich om 10:54 iets voordoet waardoor iedereen, waaronder uzelf, wegvlucht. Op de andere video is te zien dat u vier minuten later, schijnbaar gewond, terug in dezelfde kamer wordt binnengebracht en op een stoel wordt gelegd. Op de andere video waarop u volgens uw verklaringen zou te zien zijn (titel '272', u zegt de man in het witte t-shirt te zijn op minuut 4.34), bent u helemaal niet herkenbaar.

De beroepsactiviteiten van uw broer in het verleden (zoals bevestigd door zijn werkbadge, foto's van uw broer op zijn werk, een aanvraag voor een visum voor de Verenigde Staten en een appreciatiecertificaat) staan in deze beslissing niet ter discussie. Gevraagd of u problemen hebt gekend omwille de werkzaamheden van uw broer antwoordde u ontkennend (CGVS I, p.26, CGVS II, p.14). U stelde weliswaar dat familieleden van tolken wel problemen kunnen krijgen maar haalde geen feiten of elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat u persoonlijk het risico loopt om in de toekomst gevisieerd te worden omwille van de vroegere beroepsactiviteiten van uw broer (CGVS II, p. 13 en 14).

De door u voorgelegde nieuwsberichten over de aanslagen op de Kabul Bank wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Het artikel over de aanval op het bankfiliaal in Kunar is trouwens ongedateerd en elke bronvermelding ontbreekt.

Betreffende het rapport en de attesten opgesteld door psychologe V. K. K. (...), dient vooreerst opgemerkt dat uit het rapport blijkt dat de diagnose van een posttraumatische stress problematiek gebaseerd is op een door uzelf ingevulde vragenlijst en uw spontane verklaringen doorheen de gesprekken met bovenvermelde psychologe. Een CAPS interview (Clinician Administered PTSD Scale) heeft volgens het rapport echter niet plaatsgevonden. De in de attesten vermelde oorzaak van uw problematiek, namelijk de aanslagen die u zou hebben meegemaakt, berust louter op uw eigen verklaringen. Er dient bovendien benadrukt te worden dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Het Belgisch medisch attest waarin vastgesteld wordt dat u een litteken heeft, werd opgesteld op uw vraag. De in het attest geciteerde oorzaak van uw initiële verwonding berust louter op uw eigen verklaringen. Medische problemen op zich houden trouwens geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag. 1, 71-77, en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale

gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2018, beschikbaar

op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren

zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij “soft targets” gevisieerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Jalalabad/Behsud/Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad/Behsud/Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Jalalabad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet

aangenomen dat u bij een terugkeer naar Jalalabad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en hierbij verwijst naar de angst die u nog steeds koestert omwille van de aanslagen die u persoonlijk hebt meegemaakt in Afghanistan (CGVS II, p. 15) moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u stelt dat u het slachtoffer was van aanslagen maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Jalalabad vestigt.

Vooreerst dient opgemerkt dat u gedurende twaalf jaar school hebt gelopen in Afghanistan en daarnaast nog een opleiding hebt genoten in het kader van uw werk bij de New Kabul Bank. U hebt verschillende administratieve functies uitgeoefend in de New Kabul Bank, namelijk rekeningbehandelaar, loketbediende en klachtenbehandelaar en beschikt dus over de nodige werkervaring (CGVS I, p. 8 en 9). Er dient in dit verband benadrukt dat aan uw tewerkstelling in de New Kabul Bank niet wordt getwijfeld, gelet op uw gedetailleerde verklaringen tijdens de twee persoonlijk onderhouds over de selectieprocedure, de inhoud van uw verschillende functies, de gebruikte computerprogramma's, de wettelijke regels en limieten voor banken en cliënten (CGVS I, p. 8-10, CGVS II, p. 3-6).

Daarnaast dient erop gewezen te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat u wel degelijk een band hebt met de stad Jalalabad. U hebt volgens uw verklaringen immers anderhalf jaar gewerkt in de New Kabul Bank in Jalalabad. Bovendien woonde u van uw geboorte tot circa 1997 en van 2002 tot circa 2012 in het district Kama gelegen op een twintigtal kilometer van Jalalabad. Er kan dus van uitgegaan worden dat u de stad wel eens bezocht. Dit blijkt ook uit uw uitgebreide kennis van de stad alsook de gedetailleerde wegbeschrijving die u kunt geven van uw dorp naar Jalalabad (CGVS I, p. 14, 15). U geeft ook toe dat u mensen kent in de stad Jalalabad (CGVS I, p. 18-19). Ook zijn er aanwijzingen dat uw band met Jalalabad hechter is dan u laat uitschijnen. Zo staat op de door u voorgelegde bankafschriften vermeld dat u woonachtig bent in Narangbagh dorp, district 3, Nangarhar. Narang Bagh is een wijk in Jalalabad. Aangezien dit als uw adres vermeld staat op uw bankafschriften van september 2016 kan vermoed worden dat de wijk Narang Bagh in Jalalabad ook uw laatste adres was voor uw vertrek uit Afghanistan.

Uit bovenstaande blijkt hoe dan ook dat u wel degelijk vertrouwd bent met de stad Jalalabad en u er bovendien reeds een plek op de arbeidsmarkt heeft weten te bemachtigen. Bijgevolg mag verwacht worden dat u, gezien uw werkervaring, er ook moet in slagen om zich in Jalalabad te vestigen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit voor u niet mogelijk is wegens uw problemen met de taliban (CGVS I, p. 19). Zoals eerder in deze beslissing

werd aangetoond, kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van “*de rechten van verdediging*” en van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*”.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending inroept van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek en van “*de rechten van verdediging*”, stelt de Raad vast dat zij niet aanvoert op welke manier deze artikelen en “*de rechten van verdediging*” zouden zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen en “*de rechten van verdediging*” zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale

bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4.1. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift een psychologisch attest van 21 december 2018 (bijlage 4), stellende dat hieruit blijkt dat zij aan PTSD lijdt en dat dit van invloed is op haar capaciteit om duidelijke verklaringen af te leggen.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat in weerwil tot wat verzoekende partij voorhoudt uit dit attest (bijlage 4 van het verzoekschrift) geenszins kan worden afgeleid dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die hebben geleid tot haar vertrek uit Afghanistan. Zulks blijkt overigens evenmin uit de overige gegevens vervat in het administratief dossier. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoekende partij kennelijk kan volgen en zij de logica en de inhoud van de vragen correct begrijpt. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf verzoekende partij een chronologisch overzicht van de gebeurtenissen. Derhalve kan de diagnose van PTSD geen verklaring zijn voor de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Daarnaast merkt de Raad nog op dat, daar waar in het psychologisch attest verwezen wordt naar de gebeurtenissen die verzoekende partij in haar land van herkomst zou hebben meegemaakt, dergelijk psychologisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin verzoekende partij haar trauma opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij het trauma werd opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

2.2.5. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift volhoudt dat zij in het Kabul Bank filiaal in Jalalabad aanwezig was tijdens de aanslag op 19 februari 2011 en dat zij gewond geraakte, benadrukt de Raad dat de wijze waarop verzoekende partij gewond raakte niet geloofwaardig is, en dat deze aanslag en de door verzoekende partij beweerde betrokkenheid hierbij reeds uitvoerig werd besproken in het arrest nr. 201 542 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 maart 2018. De *post-factum* verklaringen van verzoekende partij in haar verzoekschrift werpen opnieuw geen ander licht op deze vaststellingen. Waar verzoekende partij verwijst naar haar loonbriefjes en het feit dat de authenticiteit van deze nooit werd onderzocht, bemerkt de Raad dat deze eveneens reeds werden besproken in het arrest van 22 maart 2018 en dat er door de Raad werd geoordeeld dat er geen authenticiteit aan deze stukken kon worden toegekend, gelet op een aantal pertinente vaststellingen. Door verzoekende partij worden geen nieuwe elementen bijgebracht die de vaststellingen die dienaangaande reeds werden gedaan in het arrest van de Raad van 22 maart 2018 in een ander daglicht stellen.

2.2.6.1. Waar in de bestreden beslissing gewag wordt gemaakt van verschillende tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal, bemerkt verzoekende partij dat zij via haar maatschappelijk assistente en in het begin van haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal reeds heeft laten weten dat er verschillende fouten staan in het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is dan ook duidelijk dat er belangrijke misverstanden waren tussen de tolk en verzoekende partij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekende partij benadrukt dat zij nooit heeft verklaard dat haar 'camera' ontplofte en dat zij bedoelde dat er een ontploffing was dicht bij haar 'kamer'. Verder heeft zij nooit verklaard dat de aanval plaatsvond op 5 november en moet '5/11' geïnterpreteerd worden als de

11^e dag van de 5^e maand. Zij heeft verder via haar maatschappelijk assistent laten weten dat de datum 5 mei 2015 een vergissing was.

2.2.6.2. Daar waar verzoekende partij stelt dat het duidelijk is dat haar verklaringen verkeerd werden genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, duidt de Raad er vooreerst op dat haar verklaringen aldaar aan haar werden voorgelezen in het Pashtou en dat verzoekende partij het verslag ter goedkeuring ondertekende (administratief dossier, stuk 15 (dossier voor vernietiging), deel 19, vragenlijst CGVS, p. 2).

Verder bemerkt de Raad dat verzoekende partij bij de aanvang van haar eerste persoonlijk onderhoud op 29 september 2016 weliswaar gewag maakte van een aantal fouten in de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch dient te worden vastgesteld dat zij naliet aan te geven dat foutief werd genoteerd dat haar camera ontploft was (administratief dossier, stuk 15 (dossier voor vernietiging), deel 8, notities CGVS d.d. 29/09/2016, p. 3). Wanneer zij later tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud geconfronteerd werd met haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar camera ontploft was, ontkende zij louter dit te hebben verklaard (notities CGVS d.d. 29/09/2016, p. 25). Haar verklaring tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud van 1 juni 2018 dat zij het woord 'qamra' had gebruikt, hetgeen kamer betekent, betreft dan ook een allerm minst overtuigende *post-factum* bewering, temeer nu zij niet zeker lijkt te zijn van het feit of zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nu het woord 'jungura' of 'qamra' had gebruikt, dewelke beide kamer zouden betekenen (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS d.d. 01/06/2018, p. 3).

Daarnaast dient de Raad verwerende partij bij te treden in de motivering dat verzoekende partij inconsistente verklaringen aflegt over het moment dat de laatste aanval plaatsvond. Immers verklaarde zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de laatste aanval plaatsvond op 5 mei 2015 (vragenlijst CGVS, vraag 3.5), hetgeen zij bij de aanvang van haar eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal corrigeerde naar 11 mei 2014 (notities CGVS d.d. 29/09/2016, p. 3), om dan later tijdens ditzelfde onderhoud weer te verklaren dat de aanval "*in 2014, de 5^e van de 11^e maand*" plaatsvond (notities CGVS, p. 29/09/2016, p. 23). De opmerking van verzoekende partij dat zij haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij de aanvang van haar eerste persoonlijk onderhoud corrigeerde, doet geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij ook in haar opeenvolgende verklaringen tijdens dit eerste persoonlijk onderhoud inconsistent blijft over wanneer de laatste aanval plaatsvond. De Raad wijst in dit verband tevens op de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing, die door verzoekende partij op geen enkele wijze *in concreto* wordt weerlegd of verklaard, dat bovendien op de door verzoekende partij voorgelegde bewakingsvideo's de datum van 11 mei 2015 te lezen valt. Deze vaststellingen doen ernstig afbreuk de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.7. Waar verzoekende partij in verband met de tweede aanslag in 2014 verder stelt dat zij nooit verklaard heeft dat zij rechtstreeks getuige was van het plaatsen van de bom en dat zij slechts stelde dat de aanval op haar gericht was, bemerkt de Raad evenwel dat in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud eerst aangaf dat zij het doelwit was van de aanval, aangezien zij stelde dat 'iemand een bom voor haar in een zak' had gestoken, om dan later haar verklaringen te wijzen en te verklaren dat 'de aanvaller binnenkwam met een zak vol explosieven en dat zij de ontploffing hoorde'. Tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf zij overigens aan dat 'haar camera tijdens haar werk ontplofte', waaromtrent zij later tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud stelt dat zij haar 'kamer' bedoelde (notities CGVS d.d. 01/06/2018, p. 3). Ook met deze verklaring leek zij aan te geven dat zij persoonlijk het doelwit was van de aanslag. De Raad wenst verder nog de nadruk te leggen op het feit dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar camera/kamer ontplofte, waardoor aangenomen mag worden dat zij rechtstreeks getuige was van de explosie, terwijl zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dan weer louter stelde dat zij de ontploffing 'hoorde'. Dergelijke inconsistente verklaringen ondergraven verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij verwijst naar haar rekeninguittreksels en stelt dat hieruit blijkt dat zij voor de aanslag van maart 2014 3000 *afghani* van haar bank heeft verkregen als tegemoetkoming voor de gebeurtenissen van maart 2014, duidt de Raad er evenwel op dat geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van het door verzoekende partij bijgebrachte rekeninguittreksel waaruit moet blijken dat zij voor de aanslag van maart 2014 3000 *afghani* van haar bank heeft verkregen (administratief dossier, stuk 15 (map voor vernietiging), deel 17, map documenten, doc. 8; administratief dossier, stuk 13, map documenten, doc. 5), gelet op de vaststelling dat het klantnummer van verzoekende partij op dit uittreksel quasi identiek is als haar telefoonnummer dat erop wordt vermeld. Immers wordt "74918366" als haar klantnummer vermeld en "0774918366" (eigen onderlijning) als haar telefoonnummer. Dat geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht aan het rekeninguittreksel, geldt

des te meer nu verzoekende partij hiervan geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan geen bewijswaarde worden verleend. Het rekeninguittreksel is dan ook niet van aard om haar bewering dat zij in maart 2014 slachtoffer werd van een aanslag te staven.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij opmerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat wel degelijk een aanslag bij de Kabul Bank in Kunar heeft plaatsgevonden op 25 maart 2014, waarbij zij verwijst naar de informatie die zij in dit verband bijbracht in het kader van haar vorig beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, duidt de Raad evenwel op de pertinente vaststelling van verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissing dat het door verzoekende partij bijgebrachte artikel over de aanval op het bankfiliaal in Kunar (administratief dossier, stuk 13, map documenten, doc. 21) ongedateerd is en dat elke bronvermelding ontbreekt. Bovendien merkt de Raad op dat volgens het bijgebrachte artikel, waarvan verzoekende partij stelt dat het betrekking heeft op de aanslag bij de Kabul Bank op 25 maart 2014, er sprake was van drie aanvallers, terwijl verzoekende partij zelf gewag maakte van vijf personen, met name drie personen die de zelfmoordaanslag pleegden en twee personen die erbij waren om te schieten (notities CGVS d.d. 01/06/2018, p. 8). Zij het dan ook benadrukt dat, ook indien zou worden aangenomen dat er een dergelijke aanslag heeft plaatsgevonden bij de Kabul Bank in Kunar op 25 maart 2014, verzoekende partij geenszins haar aanwezigheid tijdens deze aanslag aannemelijk maakt.

2.2.10.1. Betreffende de problemen met de taliban, duidt verzoekende partij erop dat zij iemand is die zeer gestresseerd en altijd bang is en dat dit haar onlogische of onredelijke reacties kan verklaren. Verder meent verzoekende partij dat haar verklaringen over de bedreigingen spontaan en duidelijk zijn.

2.2.10.2. De Raad bemerkt evenwel dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gemotiveerd wordt waarom de verklaringen van verzoekende partij over de bedreigingen door de taliban niet weten te overtuigen. Meer bepaald wordt vastgesteld dat (i) verzoekende partij maar weinig kan zeggen over de regelmatige bedreigingen vanwege de taliban; (ii) de reactie van verzoekende partij dat zij dacht dat het gewoon een grap was toen zij voor de eerste keer door de taliban gebeld werd allerm minst geloofwaardig is, temeer omdat zij verklaarde dat collega's van haar benaderd waren door de taliban; (iii) verzoekende partij vage en bovendien inconsistente verklaringen aflegt over de inhoud van dat eerste telefoongesprek met de taliban; (iv) verzoekende partij er niet in slaagt precies aan te geven wat er in de aan haar gerichte dreigbrief stond; (v) haar verklaring dat zij de brief aan haar schoonvader gaf om te lezen en dat zij te bang was om de dreigbrief van de taliban zelf volledig te lezen niet geloofwaardig is, temeer nu zij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaard had dat haar schoonvader niet kon lezen en dat zij de volledige inhoud van de brief aldus aan hem moest voorlezen; (vi) het bevreemdend is dat er in de brief geëist zou worden dat verzoekende partij stopt met werken, nu de taliban haar enkele dagen ervoor nog telefonisch gevraagd hadden om belwaarde, financiële steun en een lijst met namen van leden van de lokale politie die zij enkel via haar werk kon bemachtigen; en (vii) verzoekende partij ook wat betreft de derde dreigtelefoon van de taliban (de tweede keer dat zij werd opgebeld verbrak zij de verbinding nadat zij haar begroetten) niet kan overtuigen daar zij er niet in slaagt de inhoud van het gesprek op gedetailleerde wijze weer te geven. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich beperkt tot de loutere herhaling dat zij iemand is die altijd bang is en de stelling dat haar verklaringen over de bedreigingen spontaan en duidelijk zijn, zonder evenwel een ernstige poging te ondernemen om voormelde vaststellingen *in concreto* te weerleggen of te verklaren. Desbetreffende vaststellingen en de hieraan verbonden conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden bedreigingen vanwege de taliban blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.11.1. Aangaande de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij na de aanval in november 2014, waarvan zij dacht dat die op haar gemunt was, en de regelmatige bedreigingen die zij ontving, nog tot juni 2015 wachtte vooraleer zij het land verliet, duidt verzoekende partij erop dat de beslissing om haar land te verlaten een moeilijke en belangrijke beslissing is temeer nu zij kleine kinderen had.

2.2.11.2. De Raad onderstreept evenwel dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud blijkt dat zij dacht dat de aanval in november 2014 – zoals hierboven reeds werd opgemerkt spreekt zij op andere momenten van mei 2014 – op haar persoonlijk gemunt was (“(...) iemand stak een bom voor mij in een zak. Ik overleefde beide evenementen dus ik werd meer populairder onder de mensen. Het was triestig voor mij dat ik drie maa(l) een zelfmoordaanslag overleefde, dit werd steeds herhaald. Dus doe het nog eens, hij zal wel een fout maken.” (notities CGVS

d.d. 29/09/2016, p. 23)). Tevens gaf zij aan dat zij sinds ongeveer 1 à 1,5 maand voor haar vertrek regelmatig bedreigingen ontving van de taliban (notities CGVS d.d. 01/06/2018, p. 9). In dergelijke omstandigheden, waarbij haar leven duidelijk in gevaar bleek te zijn, is het geheel onaannemelijk dat verzoekende partij nog tot juni 2015 zou wachten vooraleer haar land te verlaten. Het feit dat verzoekende partij na de laatste aanval in november 2014 nog zeven maanden in Afghanistan heeft verbleven alvorens zij naar Europa vertrok – indien de aanslag heeft plaatsgevonden in mei 2014 zoals zij op andere momenten beweert betreft deze periode overigens ruim een jaar – en ook op het moment dat zij persoonlijke bedreigingen begint te krijgen vanwege de taliban nog 1 à 1,5 maand wacht om haar land te verlaten, ondergraaft op ernstige wijze de urgentie en ernst van de door haar voorgehouden problemen.

2.2.12.1. Verzoekende partij benadrukt voorts nog dat niet betwist wordt dat zij in Jalalabad voor Kabul Bank heeft gewerkt en wijst erop dat personen die bij een bank werken meer kans hebben om getroffen te worden door het geweld in Jalalabad. Verzoekende partij acht het tevens opmerkelijk dat het administratief dossier geen informatie bevat over de situatie voor personen die in Afghanistan voor financiële instellingen werken. Tijdens haar tewerkstelling stond zij bovendien in contact met de overheden, en derhalve werd zij beschouwd als iemand die met de overheden meewerkt. Uit de *UNHCR Guidelines* van 30 augustus 2018 (bijlage 3 van het verzoekschrift) blijkt dat dergelijk profiel een verhoogd risico loopt op vervolging.

2.2.12.2. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing reeds duidelijk gemotiveerd wordt dat hoewel er inderdaad geloof wordt gehecht aan haar profiel als administratief medewerker bij de Kabul Bank, dit op zich niet volstaat om haar de vluchtelingenstatus toe te kennen: *“U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van uw functie. Dat u persoonlijk aanwezig was tijdens aanslagen op de bank, werd evenmin geloofwaardig geacht. Verder dient erop gewezen te worden dat deze functie geen profiel betreft met een grote zichtbaarheid of publiek karakter.”* Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die een ander licht werpen op deze beoordeling.

2.2.13. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt in dit verband vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing omstandig motiveert dat, daargelaten de huidige situatie in haar regio van herkomst, verzoekende partij in Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt hierbij nog op dat daar waar verwerende partij in de bestreden beslissing voor wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad verwijst naar de *“COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2018”*, er sprake is van een materiële vergissing en dat de *“COI Focus”* betreffende *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod”* van 18

maart 2019 bedoeld wordt, aangezien de link waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt de recentere COI Focus van 18 maart 2019 betreft.

In haar verzoekschrift betwist verzoekende partij dat zij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Verwijzend naar verschillende internationale rapporten, duidt zij op de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Jalalabad. Daarnaast benadrukt zij nog dat zij gewerkt heeft voor de Kabul Bank in Jalalabad, die in 2011 het voorwerp was van een aanslag, en dat er tevens rekening mee gehouden moet worden dat zij omwille van haar PTSD bijzonder kwetsbaar is.

Wat vooreerst de verwijzing betreft van verzoekende partij naar een rapport van de *UN Secretary-General* van 3 maart 2017 waaruit blijkt dat er sprake is van een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in Afghanistan en dat hierbij steeds vaker burgerslachtoffers vallen, benadrukt de Raad dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal erg verschillend is en dat dan ook niet alleen rekening gehouden moet worden met de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, maar ook met de concrete veiligheidssituatie in Jalalabad. De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich voor wat betreft de veiligheidssituatie in Jalalabad beperkt tot het louter verwijzen naar het EASO-rapport van mei 2018 – waarnaar verwerende partij eveneens verwijst in de bestreden beslissing – en de bemerking dat hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Jalalabad sinds juli 2017 verslechterd is, zonder dat zij evenwel *in concreto* de motivering in de bestreden beslissing dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet weerlegt.

Wat betreft verder de bemerking van verzoekende partij dat zij gewerkt heeft voor het Kabul Bank filiaal in Jalalabad en dat dit bankfiliaal in 2011 het voorwerp was van een aanslag, wijst de Raad erop dat verwerende partij dienaangaande reeds terecht het volgende motiveert in de bestreden beslissing: *“In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Jalalabad en hierbij verwijst naar de angst die u nog steeds koestert omwille van de aanslagen die u persoonlijk hebt meegemaakt in Afghanistan (CGVS II, p. 15) moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, §2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u stelt dat u het slachtoffer was van aanslagen maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.”*

Daar waar verzoekende partij nog stelt dat zij omwille van haar PTSD bijzonder kwetsbaar is, is de Raad evenwel van oordeel dat, rekening houdend met de in de bestreden beslissing beschreven veiligheidssituatie in Jalalabad, verzoekende partij niet aantoont dat zij omwille van haar psychische toestand in Jalalabad een verhoogd risico loopt om er blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij toont geenszins aan dat zij in de stad Jalalabad niet de mogelijkheden zou hebben om zich, gelet op haar lichamelijke en geestelijke toestand, tijdelijk te verschuilen als er zich gevechten of aanslagen voordoen, of dat zij niet volledig in staat zou zijn om een situatie naar behoren in te schatten en zich daardoor zou blootstellen aan de risico's van willekeurig geweld. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze *in concreto* aan dat zij in vergelijking met andere burgers in de stad Jalalabad over minder weerbaarheid beschikt om zich te beschermen in deze stad of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 29 september 2016 en 1 juni 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn

beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.18. Waar verzoekende partij ter terechtzitting in kopie twee attesten van de Kabul Bank neerlegt, is de Raad evenwel van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.19. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT